

JOHN GREEN

NO ESTÀ ESCRIT
A LES ESTRELLES

John Green

No està escrit
a les estrelles

Traducció de Laia Font i Mateu

Fanbooks

© 2012, John Green

© de la traducció: 2012, Laia Font i Mateu

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,

Fanbooks, Diagonal 662-664, 08034 Barcelona.

Disseny de coberta: Penguin Random House Grupo Editorial/Manuel Esclapez.

© de la il·lustració: Ed Carosia

Aquesta edició es publica per acord amb Dutton Children's Books, una divisió de Penguin Young Readers Group, membre de Penguin Group (USA) Inc.

La primera edició d'aquesta obra es va publicar a Estrella Polar el 2012

Primera edició en aquest segell: juny del 2014

Primera edició en aquest format: octubre del 2015

www.fanbooks.cat

Dipòsit legal: B.20.821-2015

ISBN: 978-84-16297-47-4

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol u

Ben entrat l'hivern del meu dissetè any, la mare va decidir que jo estava deprimida, se suposa que perquè amb prou feines sortia de casa, em passava molt de temps al llit, em llegia el mateix llibre una vegada i una altra, menjava poc i dedicava bona part del meu abundant temps lliure a pensar en la mort.

Quan llegeixes un fulletó sobre el càncer o un lloc web o el que sigui, sempre inclouen la depressió entre els efectes secundaris del càncer, però, de fet, la depressió no és un efecte secundari del càncer; la depressió és un efecte secundari de morir-se. (El càncer també és un efecte secundari de morir-se. Gairebé tot ho és, en realitat.) Però la mare va considerar que necessitava tractament, o sigui que em va dur que em mirés el meu Metge Normal, el Dr. Jim, el qual va confirmar que sí, que em trobava en una depressió paralitzant i totalment clínica, i que, per tant, m'havien d'ajustar la medicació i també havia d'anar a un Grup de Suport setmanal.

Aquest Grup de Suport estava format per un repartiment rotatori de personatges en diversos estats de males-tar causat per un tumor. Que per què era rotatori, el repartiment? Un efecte secundari de morir-se.

El Grup de Suport, és clar, era l'hòstia de depriment. Es reunia cada dimecres al soterrani d'una església epis-

copal en forma de creu i de parets de pedra. Ens assèiem en rotllana just al mig de la creu, on s'haurien trobat els dos taulons, on hi hauria hagut el cor de Jesús.

M'hi vaig fixar perquè en Patrick, el guia del Grup de Suport i l'única persona de més de divuit anys de la sala, parlava del cor de Jesús en cada refotuda reunió, que nosaltres, com a joves supervivents del càncer, sèiem just al cor sagrat de Crist i tota la pesca.

Doncs les coses anaven així, en el cor de Déu: els sis o set o deu que érem hi arribàvem a peu/en cadira, pasturàvem en una penosa selecció de galetes i llimonada, ens assèiem a la Rotllana de Confiança i escoltàvem com en Patrick ens explicava per mil·lèsima vegada la història de la seva vida depriment i desgraciada: que havia tingut càncer als ous i es pensaven que es moriria, però que no s'havia mort i que ara és aquí, fet un home adult, al soterrani d'una església de la cent trenta-setena ciutat més bonica dels Estats Units, divorciat, enganxat als videojocs, pràcticament sense amics, guanyant-se amb prou feines la vida explotant el seu passat concertàstic, avançant a poc a poc cap a un títol de màster que no li millorà la carrera, esperant, com tots, que l'espasa de Dàmocles li doni el descans que va esquivar, qui ho havia de dir, fa molts anys, quan el càncer se li va endur els dos ous però li va perdonar el que només l'ànima més generosa anomenaria vida.

I VOSALTRES PODEU TENIR LA MATEIXA SORT!

Després ens presentàvem: Nom. Edat. Diagnòstic. I com ens trobem avui. Em dic Hazel, deia quan em tocava. Setze anys. Al principi, tiroide, però amb una colò-

nia satèl·lit immensa i ben instal·lada als pulmons. I avui estic bé.

Quan fèiem tota la ronda, en Patrick sempre preguntava si algú volia compartir alguna cosa. I aleshores començava la rotllana de suport dels pebrots: tothom parlant de lluitar i batallar i vèncer i disminuir i explorar. Sent justos amb en Patrick, també ens deixava parlar de morir. Però la majoria no s'estaven morint. La majoria arribarien a adults, com en Patrick.

(I això volia dir que hi havia molta competitivitat en aquest sentit, tothom volia vèncer no només el càncer en si, sinó també l'altra gent de la sala. Com quan, i sé que és del tot irracional, però quan et diuen que tens, posem-hi, un vint per cent de possibilitats de viure cinc anys, fas càlculs i veus que és una entre cinc..., i mires al voltant i penses, com faria qualsevol persona sana: haig de superar quatre malparits d'aquests.)

L'únic punt a favor del Grup de Suport era un noi que es deia Isaac, un nano escanyolit de cara allargada i els cabells llisos i rossos pentinats per davant d'un ull.

I els ulls eren el seu problema. Tenia l'increïblement improbable càncer d'ull. Quan era petit ja li n'havien tret un, i ara portava unes ulleres d'aquelles gruixudes que li feien els ulls (tant el bo com el de vidre) extraordinàriament grossos, com si el seu cap fos bàsicament aquell ull postís i el real que et miraven. Pel que vaig poder entendre les poques vegades que l'Isaac parlava al grup, una recurrència li havia deixat l'ull que li quedava en perill de mort.

L'Isaac i jo ens comunicàvem quasi exclusivament mitjançant sospirs. Cada vegada que algú parlava de die-

tes anticàncer o d'esnifar aleta de tauró molta o jo què sé què, ell em mirava de reüll i sospirava molt lleument. Jo brandava el cap microscòpicament i espirava com a resposta.

Així doncs, el Grup de Suport era un pal, i al cap d'unes quantes setmanes, jo ja hi anava a contracor. De fet, el dimecres que vaig conèixer l'Augustus Waters, vaig fer tot el possible per plegar d'anar-hi mentre era al sofà amb la mare mirant la tercera ronda d'una maratón de dotze hores de la temporada anterior d'*America's Next Top Model*, que haig de reconèixer que ja l'havia vista, però i què.

Jo: «Em nego a anar al Grup de Suport».

Mare: «Un dels símptomes de la depressió és el desinterès per fer activitats».

Jo: «Va, deixa'm mirar *America's Next Top Model*. Això és una activitat».

Mare: «La televisió és passiva».

Jo: «Uf, mama, va».

Mare: «Hazel, ets adolescent. Ja no ets una nena petita. Has de fer amics, has de sortir de casa, fer la teva vida».

Jo: «Si vols que sigui una adolescent, no em facis anar al Grup de Suport. Aconsegueix-me un carnet fals i així podré entrar a les discos, beure vodka i prendre maria».

Mare: «La maria no es "pren", això per començar».

Jo: «Ho veus, és de les coses que sabia si m'aconseguissis un carnet fals».

Mare: «Aniràs al Grup de Suport».

Jo: «Aaaaaaaah!!!».

Mare: «Hazel, et mereixes viure».

Això em va fer callar, tot i que em costava veure quina relació hi havia entre anar al Grup de Suport i viure. Però vaig acceptar anar-hi..., després de negociar el dret de gravar l'episodi i mig que em perdria d'*ANTM*.

Vaig anar al Grup de Suport per la mateixa raó que havia permès que infermeres amb un títol de divuit mesos m'enverinessin amb substàncies químiques de noms exòtics: volia fer contents els meus pares. Només hi ha una putada més gran en aquest món que dinyar-la de càncer als setze anys, i és tenir un fill que la dinya de càncer.

La mare va aturar el cotxe al camí circular de darrere l'església a les 16.56. Jo vaig fer veure que jugava amb la bombona d'oxigen un segon per perdre temps.

—Vols que te la porti cap a dins?

—No, no cal —vaig dir.

La bombona cilíndrica verda pesava pocs quilos i l'arrossegava amb un carretó d'acer. M'aportava dos litres d'oxigen per minut a través d'una cànula, un tub transparent que es dividia sota el coll, em passava per darrere les orelles i es tornava a ajuntar al nas. L'artefacte era necessari perquè als meus pulmons els feia pal ser pulmons.

—T'estimo —va dir quan vaig sortir.

—I jo a tu, mama. A les sis, eh?

—Fes amics! —va dir per la finestreta abaixada mentre m'allunyava.

No vaig voler agafar l'ascensor perquè agafar l'ascensor és una activitat dels Últims Dies, al Grup de Suport, o sigui que vaig agafar les escales. Vaig picar una galeta i

em vaig servir una mica de llimonada en un got de paper i em vaig girar.

Un noi em mirava.

Estava força segura que no l'havia vist mai. Alt i fibrat, empetitia la cadira de plàstic d'escola primària en què seia. Cabells caoba, llisos i curts. Semblava de la meva edat, potser un any més, i seia amb el cul al caire de la cadira; la postura, agressivament pobra, amb mitja mà ficada a la butxaca dels texans foscos.

Vaig apartar la mirada, conscient de sobte de les meves nombroses insuficiències. Portava uns texans vells, que solien anar-me cenyits però ara em feien bossa pels llocs més estranys, i una samarreta groga amb propaganda d'un grup que ja no m'agradava. I els cabells: duia un pentinat d'aquells de patge i ni tan sols m'havia preocupat de..., daixò, pentinar-me. A més, tenia unes galtes d'esquirol ridículament rodones, un efecte secundari del tractament. Semblava una persona de proporcions normals amb un globus per cap. I això per no parlar del problema dels turmells gruixuts. I així i tot, me'l vaig mirar de reüll i encara em mirava.

Vaig pensar que per què en diuen «contacte» visual.

Vaig anar cap a la rotllana i em vaig asseure al costat de l'Isaac, a dues cadires del noi. El vaig tornar a mirar. Ell encara m'observava.

Sí, ho haig de dir: estava bo. Si un que no està bo et mira descaradament, en el millor dels casos resulta incòmode, i en el pitjor, una mena de violació. Però un que està bo..., home...

Vaig treure el mòbil i hi vaig clicar per mirar l'hora: les 16.59. La rotllana es va omplir amb els dissortats ado-

lescents de dotze a divuit anys i en Patrick va començar amb la pregària de la serenitat: «Senyor, concediu-me la serenitat per acceptar les coses que no puc canviar, el valor per canviar les que sí que puc i la saviesa per veure'n la diferència». El noi encara em mirava. Jo em sentia aca-lorada.

Finalment, vaig decidir que la millor estratègia era mirar-lo jo també. Al cap i a la fi, ells no tenen el monopoli de les mirades. O sigui que quan en Patrick va reconèixer per mil·lèsima vegada la seva manca d'ous, etcètera, li vaig clavar els ulls i aviat allò es va convertir en un concurs de mirar. Al cap d'una estona, ell va somriure, i llavors finalment els seus ulls blaus es van apartar. Quan hi va tornar, jo vaig aixecar les celles com si digués: «He guanyat».

Ell va arronsar les espatlles. En Patrick continuava, i finalment va arribar el moment de les presentacions.

—Isaac, potser t'agradaria començar a tu, avui. Sé que passes per un moment complicat.

—Sí —va dir l'Isaac—. Em dic Isaac. Tinc disset anys. I es veu que m'han d'operar d'aquí a un parell de setmanes, i que després seré cec. No em queixo ni res perquè sé que molts ho teniu pitjor, però no sé, vull dir, que ser cec doncs em fot. La meva nòvia m'ajuda, però. I amics com l'Augustus. —Va fer un gest amb el cap en direcció al noi, que ara tenia nom.— I això —va continuar l'Isaac. Es mirava les mans, que tenia plegades l'una dintre l'altra com la part de dalt d'un tipi—. No s'hi pot fer res.

—Estem amb tu, Isaac —va dir en Patrick—. Feu que ho senti, l'Isaac, nois.

I llavors, tots alhora, amb la veu monòtona, vam dir:

—Estem amb tu, Isaac.

El següent era en Michael, de dotze anys. Tenia leucèmia. Sempre havia tingut leucèmia. Estava bé. (O això va dir. Havia agafat l'ascensor.)

La Lida tenia setze anys, i era prou guapa per ser l'objectiu de la mirada del noi guapo. Era una habitual, en una llarga remissió d'un càncer d'apèndix, que jo no sabia ni que existia. Va dir (com cada vegada que venia al Grup de Suport) que se sentia «forta», però a mi em feia l'efecte que només presumia, perquè les protuberàncies del degoteig d'oxigen em feien pessigolles al nas.

En van parlar cinc més abans que li toqués a ell. Va somriure una mica quan va ser el seu torn. Tenia la veu baixa, ardent i molt sexy.

—Em dic Augustus Waters —va dir—. Tinc disset anys. Vaig tenir un osteosarcoma fa un any i mig, però avui només he vingut perquè m'ho ha demanat l'Isaac.

—I com et trobes? —va preguntar en Patrick.

—Ah, estic genial. —L'Augustus Waters va somriure amb una punta de la boca.— Vaig en una muntanya russa que només puja, tu.

Quan em va tocar a mi, vaig dir:

—Em dic Hazel. Tinc setze anys. Tiroide amb metàstasi als pulmons. Estic bé.

L'hora va passar a bon ritme: es van tornar a explicar les lluites, les batalles guanyades en guerres que segur que es perdrien; no es perdia l'esperança; es va parlar bé i malament de les famílies; tothom va estar d'acord que els amics no ho entenien; es va plorar; es va donar consol. Ni l'Augustus Waters ni jo no vam tornar a parlar fins que en Patrick va dir:

—Augustus, potser t'agradaria compartir les teves pors amb el grup.

—Les meves pors?

—Sí.

—Em fa por l'oblit —va dir sense cap moment de pausa—. Em fa por com al cec que li fa por la foscor.

—Falta poc —va dir l'Isaac, fent un somriure.

—M'ha faltat tacte? —va preguntar l'Augustus—. Puc ser molt cec als sentiments dels altres.

L'Isaac reia, però en Patrick va alçar un dit amonestador i va dir:

—Augustus, sisplau. Tornem a tu i les teves lluites. Deies que et fa por l'oblit?

—Sí —va contestar l'Augustus.

En Patrick semblava perdut.

—A algú, aaa, a algú li agradaria parlar d'això?

Jo feia tres anys que no anava a l'escola normal. Els meus pares eren els meus dos millors amics. El meu tercer millor amic era un escriptor que no sabia que jo existia. Jo era una persona força tímida, no de les que aixequen la mà. I així i tot, aquella vegada, vaig decidir parlar. Vaig mig alçar la mà i en Patrick, amb un delit evident, va dir de seguida:

—Hazel!

Estic segura que suposava que m'estava obrint. Que començava a formar Part del Grup.

Vaig mirar l'Augustus Waters, que també em va mirar. Tenia els ulls tan blaus que gairebé hi podies veure a través.

—Arribarà un moment que tots serem morts —vaig dir—. Tots. Arribarà un moment que no quedarà cap és-

ser humà per recordar que va existir algú o que la nostra espècie va fer res. No quedarà ningú per recordar Aris-tòtil o Cleòpatra, imagina't a tu. Tot el que hem fet i construït i escrit i pensat i descobert serà oblidat i tot això —vaig fer un gest per abastar-ho tot— haurà sigut en va. Potser aquest moment arribarà aviat i potser falten milions d'anys, però encara que sobrevivim al col·lapse del sol, no viurem per sempre. Hi va haver un temps abans que els organismes tinguessin consciència i n'hi haurà després. I si la inevitabilitat de l'oblit humà et preocupa, t'animo que l'ignoris. Déu sap que és el que fa tothom.

Això ho havia après del meu tercer millor amic que he dit abans, en Peter van Houten, el solitari autor d'*Una aflicció imperial*, el llibre que més s'assemblava a una Bíblia de tot el que tenia. En Peter van Houten era l'única persona que coneixia que semblava que a) entenia què és morir-se i b) no s'havia mort.

Quan vaig acabar, es va produir un llarg silenci i vaig veure com es dibuixava un somriure en el rostre de l'Augustus; no aquell petit somriure tort del noi que intentava ser sexy mentre em mirava, sinó el de veritat, massa gran per a la seva cara.

—Hosti —va dir l'Augustus tranquil·lament—. Déu n'hi do!

Ningú més no va dir res durant la resta del Grup de Suport. Al final, tots ens havíem d'agafar les mans i en Patrick feia una pregària:

—Nostre Senyor Jesucrist, estem units aquí al vostre cor, literalment al vostre cor, com a supervivents del càncer. Vós i només vós ens coneixeu com ens coneixem nosaltres. Guieu-nos cap a la vida i la llum a través dels

moments de patiment. Preguem pels ulls de l'Isaac, per la sang d'en Michael i en Jamie, pels ossos de l'Augustus, pels pulmons de la Hazel, per la gola d'en James. Preguem que ens pugueu guarir i que sentim el vostre amor, i la vostra pau, que sobrepassa tota comprensió. I recordem en els nostres cors aquells qui vam conèixer i estimar i que han tornat amb vós: la Maria i en Kade i en Joseph i la Haley i l'Abigail i l'Angelina i en Taylor i en Gabriel i...

La llista era llarga. El món té molts morts. I mentre en Patrick continuava la lletania, llegint la llista d'un paper perquè era massa llarga per saber-se-la de memòria, vaig seguir amb els ulls tancats, intentant pensar devotament, però sobretot imaginant-me el dia que el meu nom s'encabís a la llista, al final de tot, quan tothom ja ha deixat d'escoltar.

Quan en Patrick va acabar, vam dir plegats aquell mantra poca-solta («Avui vivim la vida al màxim!») i llestos. L'Augustus Waters es va impulsar per aixecar-se i va venir cap a mi. Tenia el caminar tort com el somriure. Se'm va plantar al davant, però a certa distància perquè no hagués d'estirar el coll per mirar-lo als ulls.

—Com et dius? —va preguntar.

—Hazel.

—No, el nom complet.

—Mmm, Hazel Grace Lancaster.

Ell anava a dir alguna cosa quan l'Isaac es va acostar.

—Un moment —va dir l'Augustus, aixecant un dit, i es va tombar cap a l'Isaac—. Ha sigut encara pitjor del que m'havies dit.

—Ja t'he dit que era depriment.

—I per què hi véns?

—No ho sé. Suposo que ajuda?

L'Augustus se li va acostar més i es va pensar que jo no el sentia.

—Ve sovint?

No vaig sentir el comentari de l'Isaac, però l'Augustus va contestar:

—Ja ho veuré.

Va agafar l'Isaac per les espatlles i se'n va apartar mig pas.

—Explica-li a la Hazel això de la clínica.

L'Isaac va repenjar una mà a la taula del menjar i em va clavar el seu ull enorme.

—Doncs he anat a la clínica aquest matí i li he dit al cirurgià que m'estimaria més ser sord que cec. I ell m'ha dit: «No funciona així», i jo, «Sí, ja m'adono que no funciona així; només dic que preferiria ser sord que cec si pogués triar, que ja sé que no puc», i ell diu, «Home, la bona notícia és que no seràs sord», i li dic, «Gràcies per explicar-me que el càncer d'ull no em deixarà sord. sento que tinc molta sort que un gegant intel·lectual com vostè es digni a operar-me».

—Sembla tot un crack —vaig dir—. Intentaré agafar càncer d'ull només per poder-lo conèixer.

—Bona sort. Ei, me n'haig d'anar. La Monica m'espera. L'haig de mirar molt mentre pugui.

—Contraingència demà? —va preguntar l'Augustus.

—I tant. —L'Isaac es va girar i va córrer escales amunt de dos en dos.

L'Augustus Waters es va tombar cap a mi.

—Literalment —va dir.

—Literalment? —vaig preguntar.

—Som literalment al cor de Jesús. Em pensava que érem al soterrani d'una església, però som literalment al cor de Jesús.

—Algú l'hi hauria de dir. Em refereixo que ha de ser perillós, tenir nens amb càncer al cor.

—L'hi diria jo mateix —va contestar l'Augustus—, però per desgràcia estic literalment enganxat dins del seu cor, o sigui que no em podrà sentir.

Vaig riure. Ell va brandar el cap, mirant-me.

—Què? —vaig preguntar.

—Res —va dir.

—Per què em mires així?

L'Augustus va mig somriure.

—Perquè ets guapa. M'agrada mirar la gent guapa, i fa un quant temps vaig decidir no negar-me els plaers més senzills de l'existència. —Va seguir un petit silenci incòmode. L'Augustus hi va insistir:— Vull dir, sobretot tenint en compte que, tal com tan exquisidament has remarcat, tot això acabarà en l'oblit i tal.

Jo vaig com riure-me'n o sospirar o espirar d'una manera que era com una tosseta vaga i vaig dir:

—Jo no sóc gua...

—Ets com una Natalie Portman mil·lenària. Com la Natalie Portman de *V de Vendetta*.

—No l'he vista —vaig dir.

—No? —va fer—. Una noia preciosa de cabells curts a qui no li agrada l'autoritat i no pot evitar enamorar-se d'un noi que sap que li portarà problemes. És la teva autobiografia, que jo sàpiga.

Flirtejava amb cada síl·laba. La veritat és que m'excitava. Jo ni tan sols sabia que els nois em podien excitar..., o, no sé, no en la vida real.

Una noia més jove ens va passar pel costat.

—Com va, Alisa? —va preguntar ell.

Ella va somriure i va murmurar:

—Hola, Augustus.

—Gent del Memorial —va explicar ell. El Memorial era el gran hospital universitari—. On vas, tu?

—A l'Infantil —vaig dir, amb la veu més baixa del que m'esperava. Ell va assentir amb el cap. Semblava que la conversa s'havia acabat—. Doncs res —vaig dir, fent un gest cap a les escales que ens duïen fora del Cor Literal de Jesús. Vaig inclinar el carretó sobre les rodes i vaig començar a caminar. Ell va coixejar al meu costat—. Doncs ja ens veurem el pròxim dia, potser? —vaig preguntar.

—L'hauries de veure —va dir—. *V de Vendetta*, em refereixo.

—Molt bé. Ja la buscaré.

—No. Amb mi. A casa meva. Ara.

Em vaig aturar.

—Amb prou feines et conec, Augustus Waters. Podries ser un assassí.

Ell va fer que sí.

—Cert, Hazel Grace.

Em va avançar; les espatlles li omplien el polo verd de punt, l'esquena recta, el pas es decantava lleugerament cap a la dreta mentre caminava ferm i confiat amb el que vaig deduir que era una pròtesi. L'osteosarcoma de vegades s'enduu una extremitat per facturar-te. Després, si li agrades, s'enduu la resta.

El vaig seguir escales amunt, perdent terreny perquè pujava a poc a poc; les escales no eren el fort dels meus pulmons.

I vam sortir del cor de Jesús i ja vam ser a l'aparcament. L'aire primaveral tenia el punt perfecte de fresca; la llum del vespre, celestial en la seva ferida.

La mare encara no hi era, cosa estranya, perquè la mare gairebé sempre m'esperava. Vaig mirar al voltant i vaig veure que una noia alta de cabells morens i arrissats tenia l'Isaac immobilitzat contra la paret de pedra de l'església i el besava amb força. Els tenia prou a prop per sentir els sorolls estranys que els feien les boques, i vaig sentir que ell deia, «Sempre», i ella, com a resposta, «Sempre».

De cop, al meu costat, l'Augustus va mig xiuxiuejar:

—Són uns grans creients de les mostres d'afecte en públic.

—Per què diuen sempre? —Els sorolls dels xarrups es van intensificar.

—Sempre és la seva frase. Sempre s'estimaran i tot això. Calculo que pel cap baix s'han enviat quatre milions de missatges amb la paraula *sempre* en l'últim any.

Van arribar un parell de cotxes més i es van endur en Michael i l'Alisa. Ara només quedàvem l'Augustus i jo, mirant l'Isaac i la Monica, que continuaven a bon ritme, com si no es repengessin en un lloc de culte. Ell li va agafar una teta per sobre la brusa i la va grapejar, amb el palmell quiet mentre movia els dits. Jo dubtava que allò fos agradable. No ho semblava, però vaig optar per perdonar l'Isaac perquè es quedaria cec. Els sentits han de fer un bon banquet mentre encara hi ha gana.

—Imagina't conduir per última vegada cap a l'hospital —vaig dir fluixet—. L'últim cop que conduiràs.

Sense mirar-me, l'Augustus va replicar:

—M'estàs tallant el rotllo, Hazel Grace. Intento observar l'amor jove en la seva manca de destresa més esplendorosa.

—Em sembla que li està fent mal a la teta —vaig dir.

—Sí, costa d'establir si intenta excitar-la o fer-li un examen mamari.

Aleshores l'Augustus Waters es va ficar la mà a la butxaca i en va treure, de tot el que en podia treure, un paquet de tabac. El va obrir i es va posar un cigarret als llavis.

—Fas conya? —vaig etzibar—. Que et penses que queda guai? Hosti, ho acabes d'espantillar tot.

—Tot el què? —va preguntar, girant-se cap a mi. El cigarret li penjava sense encendre de la punta de la boca, que no somreïa.

—Tot, que un noi que no es pot dir que no sigui atractiu ni intel·ligent ni que sigui aparentment gens inacceptable em mira i remarca usos incorrectes de literalitat i em compara amb actrius i em demana que vagi a mirar una pel·li a casa seva. Però, és clar, sempre hi ha una *hamartia* i la teva és aquesta, hòstia, tot i que vas **TENIR EL CÀNCER DELS COLLONS**, dónes diners a una empresa a canvi de la possibilitat de patir **ENCARA MÉS CÀNCER**. Hòstia. Només per assegurar-te que ja no puguis respirar? Quina bona merda! Quina decepció. Absoluta.

—Una *hamartia*? —va preguntar ell, encara amb el cigarret a la boca. Li tensava la mandíbula. Tenia una mandíbula espantosa, per desgràcia.

—Un error fatal —vaig explicar, apartant-me'n. Vaig anar cap al caire de la vorera i vaig deixar enrere l'Augustus Waters, i llavors vaig sentir que venia un cotxe. Era la mare. Havia estat esperant que fes amics o vés a saber.

Sentia que per dins m'envaïa una barreja estranya de decepció i ràbia. No sé ni quin sentiment era, en realitat, només que en tenia molt, i que volia pegar l'Augustus Waters i també canviar els meus pulmons per uns que no els fes pal ser pulmons. M'estava al caire de la vorera, amb les meves Converse All-Star, la bombona d'oxigen encadenada al carretó, al meu costat, i just quan la mare es va aturar, vaig notar que una mà m'agafava la meva.

Vaig clavar una estrebada per alliberar-me'n, però em vaig girar cap a ell.

—No et mata si no l'encens —va dir quan la mare arribava a la vorera—. I jo no n'he encès mai cap. És una metàfora, mira: et poses la cosa mortal entre les dents, però no li dones el poder de matar-te.

—És una metàfora —vaig dir, dubtant. La mare s'esperava en punt mort.

—És una metàfora —va repetir ell.

—Tries el teu comportament en funció de la ressonància metafòrica que té... —vaig dir.

—Sí. —Va somriure. Aquell somriure real, gran, babau.— Sóc un gran creient de la metàfora, Hazel Grace.

Em vaig girar cap al cotxe. Vaig picar a la finestra. Es va abaixar.

—Vaig a mirar una pel·li amb l'Augustus Waters —vaig dir—. Grava'm els altres episodis de la marató d'*ANTM*, sisplau.